

Juraj Vitek

Sviatok Všetkých svätých v zabudlivom svete

Dnes začnem príbehom, ktorý rozpráva Bruno Ferrero: *V jednom mestečku, ktoré sa ničím nelíšilo od mnohých ostatných, sa začali diať divné veci. Deti si zabúdali písať domáce úlohy, dospelí si zabúdali vyzúvať topánky, keď išli do postele, nikto už nikoho nezdravil. Dvere kostola zostávali zatvorené. Zvony prestali zvoniť. Nikto už si nepamätal modlitby. V jedno pondelkové ráno sa učiteľ opýtal žiakov: „Prečo ste včera neprišli do školy?“ „Ale ved' včera bola nedeľa!“, odpovedali žiaci. „V nedeľu sa do školy nechodí.“ „Prečo?“, opýtal sa učiteľ. Žiaci nevedeli, čo majú odpovedať. Blížili sa Vianoce. „Prečo sa hrajú koledy? Prečo sú na vianočnom stromčeku sviečky?“ Nikto to nevedel. Dvaja kamaráti sa pohádali – kričali na seba, až stratili hlas. „Teraz už nemám žiadneho priateľa,“ pomyslel si smutno jeden z nich. A nevedel, čo má robiť. Mesto bolo čím ďalej šedivejšie a smutnejšie. Ľudia boli zo dňa na deň sebebeckejší a hádavejší. „Akoby som na niečo zabudol,“ hovorili všetci. Jedného dňa sa prihnal silný vietor a vzal so sebou aj kostolné zvony. Ten najmenší pritom zazvonil. Zrazu sa všetci ľudia zastavili a pozreli sa smerom hore. A jeden za všetkých zvolal: „Už viem, na čo sme zabudli – na Boha!“*

Otázka na deti: *aké sviatky slávime? Všetkých svätých a verných zosnulých! Kde sú svätí? V nebi! A kde sú zomrelí? V nebi, v očistci... za duše ľudí, ktorí zomreli a sú v očistci, sa modlíme. To sú dobrí ľudia, len sa potrebujú ešte očistiť, nie sú dosť svätí, aby išli do neba. A my sme s nimi spojení v láske a modlíme sa za nich, pomáhame im. A jestvuje aj hrozba dostať sa do pekla! Ale nás kto zachráni pred peklom? Pán Ježiš, Panna Mária! Kedy pôjdeme do neba, do očistca (dúfame, že do pekla sa nikto z nás nedostane!!!)? Po smrti! Teda máme sa my kresťania báť smrti? Nie! Máme sa len starať, aby sme sa dostali do neba!*

Toto všetko slávime v dnešných sviatok! A predstavte si, čo by sa stalo v takom zabudlivom meste, o ktorom som hovoril. Keby ľudia zabudli na všetky tieto pravdy, na nebo, na svätých, na očistec, na Boha, na Ježiša? Čo by sa potom

stalo? Čo by ľuďom zostalo? Čo by si mysleli o smrti? Asi by sa smrti báli, asi neoslavovali nebo a jeho krásu, ale škaredé a strašné a desivé veci! Asi by zabudli, že oslavujeme Ježiša, ktorý vstal zmŕtvych a tak už sa nemusíme smrti báť, pretože Pán Ježiš je Pánom života a privedie nás do neba. Prestali by chodiť do kostola, kde slávime sv. omšu a Pán Ježiš je tu s nami, ale začali by uctievať tajomné prírodné sily, lebo by zabudli na Boha, ktorý to všetko stvoril. Zabudli by na naše kresťanské sviatky, a namiesto sviatkov by sa iba zabávali, bez modlitby. Čo by oslavovali na sviatok Všetkých svätých? Povieť vám to presne, lebo v takom zabudlivom svete žijeme! Dnes mnohí ľudia slávia sviatok Halloween. Je to po anglicky a je to sviatok, ktorý sa pôvodne slávil v Británii (Anglicku, Škótsku a Írsku) a neskôr aj v Amerike (v USA). A z Ameriky sa dostal k nám. Ako ho slávia? Strašidelné večierky...

Lenže ľudia v Amerike, aj u nás, zabudli, ako tí ľudia v tom mestečku, o ktorom sme hovorili na začiatku. Zabudli, čo je to Halloween. To slovo v starej angličtine a znamená „Predvečer sviatku Všetkých svätých“ (All hallows eve – v dnešnej angličtine sa to povie skôr „evening of all the saints“). Mnohí ľudia zabudli, že pôvodný Halloween je náš katolícky sviatok Všetkých svätých. A dnes pri mnohých halloweenskych večierkoch ľudia zabudli aj na to, čo oslavoval (nebo, svätých, Ježiša, Boha) a urobili z neho takú divnú oslavu, kde sa správajú divne, ako ľudia v tom mestečku. Spravili z neho strašidelné večierky, plné čarodejníc a bosoriek, plné netopierov a škaredých zvierat, masky príšer a znetvorených tvárí. Lebo zabudli, čo tento sviatok znamená. A tak to, čo poznáme dnes ako Halloween už sa veľmi nepodobná na náš sviatok Všetkých svätých, hoci Halloween bol pôvodne názov, ktorým katolíci v Anglicku či Írsku označovali sviatok Všetkých svätých. V taliančine sa tento sviatok napríklad volá „La festa di tutti i santi“. Ale znamená to sviatok Všetkých svätých.

*Vrážali do mňa, aby som padol,
však Hospodin mi pomáhal.
Ó, Pán je moja sila, moja pieseň,
ó, Hospodin je moja záchrana.
Hlas radosti znie
v stanoch spravodlivých:
Pánova ruka silu ukázala!
Pánova ruka vládne nad nami!
Pánova ruka silu ukázala!*

*Neumriem, ale budem žiť,
chcem hovoriť
o skutkoch nášho Pána.
Veľmi ma môj Boh potrestal,
no smrti nevydal ma.*

*Otvorte sa mi,
brány spravodlivosti,
nech prejdem s vami
Bohu vďaka vzdávať!
Toto je brána Hospodinova,
tá, ktorou spravodliví
vchádzajú.*

*Ďakujem Ti, že si ma vypočul
a bol si mojou záchranou.
Že kameň, ktorý iní zavrhli,
kameňom uhlovým sa stal.
Lebo čo z Pánových rúk
prichádza,
to naše oči vidia ako div.*

*Tento deň slávy poslal nám Pán,
radujme sa a potešme sa v ňom!
Ó, Hospodine, pomáhaj!
Ó, Pane, popraj zdaru!*

Neznášam sa

„Pochádzam z dobrej rodiny. Dostal som kvalitné vzdelanie a mal som niekoľko pracovných miest,“ začal svoj príbeh mladý muž. „Ale nie o tom chcem s vami rozprávať. Pred jedenástimi rokmi som vyzeral a žil inak ako teraz. Ja, syn úspešného otca, som bol na dne. Podľahol som alkoholu a drogám. Ani to však nebolo úplné dno, kým neprišiel deň, keď ma policajti hodili v putách do dodávky. Keď som sa rozhladol, zbadal som svojho otca. Pozeral sa na mňa. Bolo vidieť, že niekoľko dní nespál. Okamih pravdy nastal, keď sa mi otec pozrel priamo do očí a povedal: „Nenávidím ťa! Nastalo ticho a ja som len sklopil zrak. Po chvíli som sa pozrel na otca a z hlbky svojej duše som vyslovil slová, ktoré som tak dlho nosil v sebe: „Ani ja sa neznášam!“

Veľmi dobre poznáme zákon lásky: „Počuj, Izrael, milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej mysle a z celej svojej sily a blížneho ako seba samého!“ Lenže ako môžeme milovať blížneho, keď hlboko v našom srdci drieme a vytrvalo sa ukrýva nenávisť k sebe samým? Predstavujem si to stretnutie. Otca, ktorý sníval sen o úspešnom a krásnom živote svojho potomka, a syna, ktorý nič z tohto sna nenaplnil. Zrazu mám množstvo otázok. Zlyhal syn sám alebo mu k tomu pomohli slabosti jeho rodičov? Ako je možné, že niekto, kto pochádza z dobrej rodiny, znenávidí seba a svoj život? Takéto „ovocie“ by sme čakali skôr z iných rodín. Ale stále platí: nemôžem milovať Boha, nemôžem milovať blížneho, ak nemilujem seba. Niekedy vôbec nie je ľahké mať postoj lásky k sebe; prijať seba, svoju minulosť, slabosti či zlyhania. Prijatť pravdu o tom, čo som spôsobil svojim spôsobom života seba a svojim drahým. Mať chuť pokračovať, keď si uvedomujem, že som to „zoral“. Ostáva tu stále ten výkrik v duši: „Neznášam sa!“ Svätá Terézia z Lisieux však povedala: „V skutočnosti som iba tým, čím som pred Bohom.“ Je tu teda pozvanie pre nás, ktorí cítime, že sme milovaní Bohom, aby sme tmočili Božiu lásku ďalej. Pamätám si na jeden citát, ktorý som mal nalepený v seminári na skrini: „Veľkým nešťastím je prežiť život bez lásky, ale ešte väčším je prejsť týmto životom a nepovedať tým, ktorých milujeme, že ich milujeme.“ Aj my máme možnosť ukázať iným, ako Boh pristupuje k človeku, aký je trezlivý a ako nás miluje bez podmienok.

Nebudem milovať svojho blízkeho opravdivo, ak nezačnem mať rád seba, ak sa neprijmem taký, aký som. Boh ma má rád aj s mojimi slabosťami a hriechmi.

Jozef Kozák

Na budúcu nedeľu 8. novembra 2015 sa v Bratislavskej arcidiecéze pri všetkých svätých omšiach bude konať Svätomartinská dobročinná zbierka. Jej výťažok bude použitý na dva konkrétne projekty poskytujúce pomoc utečencom: na zabezpečenie fungovania zdravotníckej kliniky bl. sestry Zdenky v irackom Erbile a na vzdelávací program pre deti utečencov v Jordánsku a Libanone.

Možnosť získania odpustkov pre duše v očistci:

2. novembra: podmienky na získanie odpustkov - návšteva kostola, modlitba Otče náš, Verím v Boha. Okrem toho: sv. spoveď, sv. prijímanie a modlitba na úmysel Svätého Otca
1. až 8. novembra: návšteva cintorína a modlitba za zosnulých, sv. spoveď, sv. prijímanie a modlitba na úmysel Svätého Otca.

Nečakaná odpoveď

Farizeji a herodiáni sa spýtali: „Učiteľ, slobodno platiť cisárovi daň, či nie?“ Ježiš im odpovedal: „Čo je cisárovo, dávajte cisárovi, a čo je Božie, Bohu“ (porov. Mk 12, 13-17).

Kresťan, ktorý to s vierou myslí vážne, sa v živote nevyhne zákerným otázkam. Ježiš, na rozdiel od nás, videl do srdca človeka a intrigy hravo odhalil. Ale čo my?

Pane,

poslal si nás ako ovce medzi vlkov, nie však nevyzbrojené ani samé. Si stále s nami. Všetko, čo potrebujeme vedieť, si nám už povedal. V konkrétnej zložitej situácii je však príliš neskoro začať hľadať radu v Biblii. Tak si to zrejme ani nemyslel. Chceš, aby sme ju denne čítali a mali z nej čo najviac uložené v srdci, kedykoľvek pohotovo k dispozícii. Odpusť, že často otvorím ústa skôr, ako sa poradím s Duchom Svätým, čím premárnim príležitosť povedať v rôznych obmenách „dávajte Bohu, čo je Božie“. Nemáme cisára, máme štát a jeho zákony. Daj nám všetkým odvahu ozvať sa, keď si štát osobuje právo rozhodovať o živote a smrti nepohodlných, nenarodených i narodených alebo tých, ktorí hovoria Bohu do jeho výsadných práv.

Marie Svatošová „Tykadlom viery“

Sväté omše v 31. týždni Cezročného obdobia - (B)

2.XI. pondelok

17:00 Za Ľ Pavlínu Čambalovú

3.XI. utorok - *spovedanie po sv. omši od 17.45*

17:30 Za Ľ Jozefa a Pavlínu Halešových a syna Františka

4.XI. streda - *spovedanie od 16:00-17:00*

17:00 Za Ľ Jozefa, rodičov a zomrelých členov rodiny

5.XI. štvrtok - *spovedanie od 15:00-17:00*

17:00 Za Ľ Jána a Máriu Lenghartových, rodičov dc. Zdenku

6.XI. piatok - *spovedanie od 15:00-17:00 - Prvý piatok*

17:00 Za Ľ Rudolfa Jurčoviča (10. výročie smrti)

7.XI. sobota

08:00 Za Ľ Jána a Bertu Tibenských a deti

Upratovanie kostola č.d. 254-284

8.XI. 32. Nedeľa Cezročného obdobia

08:00 Za Ľ Štefana a Katarínu Gašparovičových

Lektori: Blahová M., Vráblová M.

10:00 Za farníkov

Lektori: Kosnáčová T., Hajičková M.

14:00 Posvätný ruženec a litánie – výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

2.XI. pondelok Spomienka na všetkých verných zosnulých

3.XI. utorok Sv. Martin de Porres, reholník **Lsp.**

4.XI. streda Sv. Karol Boromejský, biskup **Sp.**

5.XI. štvrtok Sv. Imrich **Lsp.**

6.XI. piatok Sv. Leonard, pustovník

7.XI. sobota Sv. Engelbert, mučeník

XII. Rozpätie veku

Téma z Písma

Daj mi poznať, Pane, môj koniec i aký je ešte počet mojich dní; nech si uvedomím, aký je krátky môj život. Hľa, na pár piadí si mi dni nameral a dĺžka môjho života je ako nič pred tebou. Veru, len zdaním je bytie človeka, každý sa mihne ako vidina. Naozaj len nadarmo sa pachtí a lopotí, poklady zháňa, hoc nevie, kto ich zoberie.
(Ž 39, 5-7)

Poslúchaj svojho otca, ktorý je ti rodičom, a nepohrdaj svojou matkou na jej staré dni!

(Prís 23,22)

Variácia

Staroba. Toto slovo nie je chápané jednoznačne a ak nie je vyslovené v kontexte, nevieme, ako sa k nemu postaviť.

Ak pred niektorým mladým mužom povieme, že máme doma fľašu vína starú deväťdesiat rokov, zdvihne s uznaním obočie. Ak mu povieme, že máme doma starú, deväťdesiatročnú babičku, nadšenie určite neprejaví. Staroba je totiž pojem, ktorý jednému dáva punc vysokej kvality, a inému nálepku totálnej zbytočnosti.

Aj v mnohých prísloviach alebo rozprávkach sa dáva predovšetkým starým ženám dvojaká tvár. Na jednej strane vystupujú milé starenky, ktoré plnia tri priania nešťastným dievčatám alebo dávajú múdre rady šľachetným princom, na druhej strane sa v nich však odráža strach zo starých, osamelo žijúcich žien, starých čarodejníc, s kocúrom na pleci a s bradavicou na nose. Okrem toho jedno príslovie dokonca hovorí: „Kam čert nemôže, pošle starú babu.“

Raz ma požiadal jeden priateľ, či by som nešiel po svadobné torty do dediny, ktorá bola od miesta svadobnej hostiny vzdialená asi päťdesiat kilometrov. Torty a svadobné sladkosti tam vyrába široko-ďaleko známa cukrárka, jej výrobky sú priam umelecké diela. Podmienkou bolo, aby som bol na mieste už o šiestej ráno, pretože cukrárka na výrobe tort pracuje cez noc, aby boli jej výrobky na slávnostnom stole úplne čerstvé.

Keď som dorazil na miesto, videl som skutočné skvosty. Torty ozdobené šľahačkovými kvetmi, cukrovými zvieratkami, farebnými postavami nevesty a ženicha z mandľového masla. Autorkou bola žena, ktorej do osemdesiatky mnoho nechýbalo.

„Ako často takéto diela tvoríte?“ opýtal som sa tej panej.

„Vždy je niekde nejaká slávnosť, a tak robím skoro stále. Už by som ani nespočítala, koľko som toho za celý dlhý život vyrobila.“

„No ako vidím, musíte pracovať predovšetkým po nociach. Keby ste to vyrábali cez deň, tak by to cez noc do druhého dňa stratilo tie krásne tvary. Nevyčerpáva vás to?“

„Kým je človek mladý, tak to zvládne, ale sama som zvedavá, ako to budem robiť na staré kolená.“

Človek je naozaj taký starý, ako sa sám cíti.

Negatívne pohľady na starých ľuďoch a uprednostňovanie mladosti je okrem iného zrejme aj z nasledujúcich rozdielov.

- Ak sa na svoje choroby a bolesti sťažujú mladí, sú unavení z práce. Ak sa sťažujú starí, sú to otravní hypochondri.

- Ak mladí predvádzajú v spoločnosti svoje sexuálne pocity a citové zážitky, sú „in“ a majú na to vo svojom veku plné ľudské právo. Ak o tej istej téme hovorí starý človek, stáva sa oplzlým dedkom.

- Ak mladí na niečo zabudnú, majú na to právo, pretože sú preťažení starosťami. Ak zabudne starý človek, je to jednoducho dement.

- Ak mladí reagujú podráždene, patrí to k veku. Ak podobným spôsobom reaguje starý človek, ide o senilného čudáka.

Prosby

Začínam na seba pozorovať, že ľudia okolo mňa mi idú silne na nervy.

- *Bože, daj mi spoznať príčinu. Je vo mne, alebo v nich?*

Občas dostanem i odvahu a poviem si, že príčina je možno - ale len celkom výnimočne - vo mne.

- *Bože, je to azda tým, že sa cítim starý a prekáža mi ich mladosť, alebo je to naopak?*

Väčšinou som presvedčený, že majú zlú povahu, obťažujú a musím znášať ich nálady.

- *Bože, zbav ma mojej názorovej strýpnutosti, ktorá mi bráni, aby som - ak už nemôžem zmeniť ich - zmenil aspoň svoje názory na nich.*

Čím ďalej tým častejšie si začínam spomínať, koľko ľudí mi v živote ublížilo.

- *Pane, zbav ma spomienkového pesimizmu a obráť ho na spomienkový optimizmus.*

Viem, že by som mal navštíviť svojich starých známych, chodím predsa okolo ich domu tak často.

- *Pane, daj mi, aby som sa zbavil pozíčného priateľstva.*

Max Kašparů „Zápisník potulného kazateľa“

Poslanie a premena človeka

Si Šimom, ale budeš sa volať Kéfas. Dať niekomu meno znamená určiť mu poslanie. Nazvať niekoho menom znamená objaviť jeho podstatu. Ježiš poznal podstatu tohto galilejského rybára, v tej dobe ešte ustrašeného, nestáleho, tvrdohlavého a trocha výbušného chlapíka. Peter ešte musel prejsť dlhú cestu, než sa z neho Božou mocou stala skala Cirkvi; ale už v tejto chvíli ho Ježiš skalou nazýva: „Ty si Peter, to je Skala.“

Stretnutie s Bohom človeka mení a hoci dnes ešte nevidíme konečný výsledok, Boh nás už ťahá k sebe a premieňa zvnútra. Peter ešte nebol hlavou Cirkvi, a Ježiš mu už hovorí, že sa bude volať Peter. Ani my rozhodne ešte nie sme svätci, ale v okamihu, keď sa s Bohom stretáme, sme pozvaní, aby sme sa svätcami stávali.

Od chvíle, keď sme pustili Pána do svojho života, on ho začal premieňať. Otvoril nám budúcnosť, ktorú pozná len on. A on nás tiež povedie k jej postupnému naplneniu.

Voitech Kodet OCarm ThD „Hľadám tvoju tvár“

Príbeh na ozdravenie duše

Majetok

„Istému boháčovi prinieslo pole veľkú úrodu. Premýšľal a hovoril si: „Čo budem robiť? Ved' nemám kde uložiť svoju úrodu.' Potom si povedal: „Toto urobím: zrúcam svoje sýpky a postavím väčšie a tam uložím všetko obilie i ostatný svoj majetok. Potom si poviem: Duša, máš veľké zásoby na mnohé roky. Odpočívaj, jedz, pi a veselo hoduj!' Ale Boh mu povedal: „Blázon! Ešte tejto noci požiadajú od teba tvoj život a čo si si nahonobil, čie bude?'

Tak je to s tým, kto si hromadí poklady, a pred Bohom nie je bohatý“ (Lk 12, 16 - 21).

Bruno Ferrero „Nebo v našom dome

Desatoro

5. prikázanie Nezabiješ (Ex20, 13)

Interrupcie?

Jedným z veľkých problémov dneška, ktorý sa týka piateho príkazu, je otrasná skutočnosť, ktorej dali moderní ľudia uhladené meno „interrupcia“. Latinský výraz interrumpere znamená „pretrhnúť“, „preraziť“, čiže urobiť čosi negatívne násilným a hrubým spôsobom. Interrupcia je istotne čosi negatívne, vykonané hrubým spôsobom. Ale predsa - tento výraz prikrýva a zahaľuje skutočnú hrubosť činu. Po slovensky sa tzv. „interrupcia“ dá vyjadriť pravým slovom ako „vražda a zabíjanie nenarodených detí“.

Otrasné je už to, že interrupciu robia lekári, vysokoškolsky a medicínsky vzdelaní ľudia, ktorí skladali Hippokratovu prísahu, že budú život chrániť a liečiť, a nie ho vedome zabíjať.

Normálni ľudia chápu a prijímajú, že ich život je hodnota, že majú právo na vlastný život, že keď už žijú, majú právo byť človekom a že by sa ťažko prevíňoval každý, kto by ich zabil. Zákony štátov trestajú vraždu veľmi tvrdo, až absolútnym trestom.

V hraničných situáciách sa však toto vedomie, ako pozorujeme, stáva stále menej zreteľné. Týka sa to najmä začiatku existencie, keď je život ešte bezbranný a dá sa s ním manipulovať. Tu sa dostavuje otrasné pokušenie uprednostňovať hľadiská prospechu. Človek by si chcel vyberať, kedy ponechá život dieťaťa a kedy ho zabije, pretože sa nazdáva, že stojí v ceste jeho vlastnej sebeckej seberealizácii. A tak sa človek stáva sudcom i katom či vrahom dieťaťa.

Okolo tzv. interrupcií sa nahromadilo mnoho poloprávd a lží a tým mnoho zmatku. Mnohí tvrdia, že ľudský plod nie je ešte človek a že sa ešte nevie, čo to je. Medicínsky je však vec jasná a je jasná aj ľudsky a morálne. Medicínsky sa počiatok života človeka kladie do okamihu oplodnenia, keď sa embryo uchytí v tkanivách matky. Tento okamih nie je stanovený nijakou dohodou a nie je teda ľubovoľný - je prirodzene daný. Embryológia, genetika, vývinová psychológia a iné vedy vnášajú do tejto skutočnosti ďalšie svetlá - objavujú sa fakty, ktoré toto chápanie začiatku života človeka potvrdzujú. Biologická identita embrya je napríklad určená ľudskými chromozómami v jeho bunkách. Ľudská DNA tvorí akýsi preukaz totožnosti jedinca. Embryológovia hovoria o kontinuite a plynulosti vývoja života dieťaťa. Pre tento výraz nemožno nájsť nejaký výnimočný časový moment, v ktorom by sme mohli radostne zvolať: „Ecce homo! Hľa, človek.“ Dieťa je od počiatku tým, čím bude aj pri narodení a potom v živote. K zárodok, ktorý sa začne

rozvíjať, sa nepridáva nič zvonka - všetko je už obsiahnuté v jeho genetickej matici a kóde, až po farbu očí a vlasov po otcovi alebo matke. Zárodok je zárodok človeka, je človek. Keď matka zistí, že čaká, povedané drsne, nečaká zviera, čaká svoje dieťa. K tomu ešte jeden čisto ľudský argument: Keď som sa mal ja narodiť, a matka by si bola dala urobiť „interrupciu“, ja by som sa nebol narodil, bola by dala zabiť mňa, a to bez ohľadu na to, či by sa to bolo stalo v štvrtom, piatom alebo siedmom týždni. A to platí o každom čitateľovi týchto riadkov, o každom z nás.

Pre tých, ktorí vyslovujú pochybnosti, či a odkedy možno nazvať ľudský zárodok ľudským, som čítal od medika veľmi ľudský argument. Lovec, ktorý kráča lesom a zaregistruje v kroví nejaký pohyb, nemá však istotu, či v šere húštiny nie je človek, nevystrelí. Jednoducho neriskuje a nesmie riskovať. Súd by mu to jasne vysvetlil paragrafmi a poslal by ho za mreže. Pre rešpektovanie práva na život dieťaťa ako ľudského plodu nepotrebujeme mať absolútnu istotu o totožnosti embrya v šere maternice. Stačí reálna pochybnosť, aby sme zodpovedne zaujali naskrz istý postoj a neriskovali smrť človeka. To je pre tých, ktorí chcú kľučkovať. Vec je tým vážnejšia, že o totožnosti dieťaťa pred narodením niet nijakej pochybnosti - matka čaká svoje dieťa! (Jedlička)

Po roku 2000 sa znova rozvírila otázka interrupcií, rozšírenia legislatívnych úprav a ďalšieho uvoľnenia zákona. Diskusie sa viedli v tlačí, v televíziách i v parlamente, ktorý sa mal rozhodnúť. Objavil sa článok mladého právnik a v ňom stálo: Možnosť voľby? Áno, mohli sme sa rozhodnúť. Či ústavne zamedzíme interrupciám, alebo či ich pripustíme a ešte rozšírime. Či zabránime legálnemu vraždeniu, alebo či ho podporíme. Toto bol moment voľby. Otrasej voľby.

A právnik pokračoval. Predstavte si, aké ticho vládne tam, kde sú všetky deti, ktorých život bol „umelo prerušený“. Mrazivé ticho z kategórie tých, ktoré znamenajú viac než krik zo všetkých síl, viac než rev na všetky strany sveta.

Kôpka neforemnej hmoty, preložená dokladom. Povedzme to pekne - žiadosť o umelé prerušenie tehotenstva. A povedzme to aj priamo a po slovensky, objednávka zabitia a popravy. Stále ide o ten istý kus papiera. Pred očami budúcej „nádejnej mamičky“ ním agilne máva lekár, melúc niečo o „slobode voľby“.

Strhol sa krik. Už ho hádam počuli aj tam, kde vládne to večné ticho. Súdruhovia, časť elity a mnohé občianske združenia sa vyzbrojili heslami, volajúcimi po „slobode voľby“, hrozili potratovou turistikou, korupciou, kriminalizáciou materstva, skokom do priepasti zaostalej minulosti. Všetko v mene pokroku.

Prežili sme tisícročie. Ľudstvo napreduje po všetkých stránkach. Krok, druhý a ešte jeden. Zjavne sme pokročili. Neprenikli sme však všetkými tajomstvami tohto sveta. Máme teda právo vstupovať do toho, čo ešte nepoznáme? Kedy sa ľudia stali nadutými do takej miery, že sa rozhodli riadiť ľudský život a vstupovať do jeho zákonitosti a tajomstva? A právnik končil: Skúste si predstaviť situáciu, že by ste museli vysvetliť zabitie vášho dieťaťa a povedať to priamo do očí tomu vášmu nenarodenému dieťaťu! Mali by ste sa prihovoriť človeku, ktorému ste vystavali cestu na svet, po ktorej už kráča, nevediac, že mu práve vy podrazíte nohy v čase, keď jeho duša dostávala ľudské telo, a dáte ho zabiť. Bol už tu. Bližšie, než by sme čakali. Kde tu majú miesto ekonomické argumenty? Aké slová by ste zvolili, keby ste sa ako matka, otec, či lekár stretli zoči-voči so zabitým dieťaťom?

Ticho je niekedy silnejšie než všetok krik sveta. Nejaký mocný hlas by však predsa zaznieť mal!

Tu nešlo a nejde v parlamente o politiku, o ekonomiku, o európsku či transatlantickú integráciu, kde prípadné chyby odďaľujú očakávaný úspech o niekoľko rokov. Tu ide o život.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku